

Avontuur voor mens en geest

Diocesane synode geeft het bisdom Doornik nieuwe impulsen

- ▶ Ruim 1.500 gelovigen besluiten de synode feestelijk
- ▶ De blikvangers: meer vrouwen op bestuurlijk niveau en een grondige structurele hervorming
- ▶ Het echte werk moet echter nog beginnen

Ilse VAN HALST

„God bracht wondere dingen te weeg in het bisdom Doornik. Het is alsof vele gelovigen wakker werden en opnieuw de smaak te pakken kregen van een leven met Christus en de Kerk. Is dit een nieuw Pinksteren?”

Zo blikt diaken Philippe Fortemps terug op de diocesane synode over de toekomst van de Kerk en het bisdom Doornik die mgr. Guy Harpigny in 2011 lanceerde. Eind vorig jaar besloot de bisschop die synode met de afkondiging, in de nokvolle kerk Sainte-Waudru in Bergen, van zestig decreten.

Het was voor het eerst sinds het Tweede Vaticaans Concilie dat een bisschop in ons land een brede achterban raadpleegde in een synodaal proces. Herhaaldelijk klonk tijdens de synode de vraag om meer verantwoordelijkheden

Mgr. Harpigny: „Decreten zijn dode letters als ze niet worden beziel.” © Bisdom Doornik

in de Kerk toe te vertrouwen aan vrouwen. Fortemps, secretaris-generaal van de synode: „De bisschop onderschrijft dat nadrukkelijk. Hij streeft naar een gelijke vertegenwoordiging van mannen en vrouwen op alle bestuurlijke niveaus in de diocesane Kerk, ook in de bisschopsraad.”

Een ander besluit is de opheffing van de oude parochiestruc-

tuur, al blijven kerkgebouwen behouden. Fortemps: „De huidige 49 pastorale eenheden, een groepering van kleine parochies, worden omgevormd tot 49 nieuwe parochies met een priester, een priester- en pastorale raad en liefst ook een diaken.”

Voorts wil de bisschop in twee ‘minisynodes’ brainstormen met de brede achterban over jonge-

ren en het gezin in de Kerk. Hij hecht ook veel belang aan spirituele plekken of plaatsen waar mensen kunnen proeven van het geloof. In elke parochie zou er zo een plaats moeten zijn.

De Kerk is echter meer dan een structuur, ze is vooral het volk Gods. „Vandaar het belang van de zondagsviering en de liturgie”, beklemtoont Fortemps. „Wat

kunnen we ondernemen opdat ieder er zich thuis zou voelen?”

De synode bracht nog meer vruchten voort. Fortemps: „Als gelovigen werden we er ons van bewust dat we zelf verantwoordelijk zijn voor de Kerk en dat we die verantwoordelijkheid niet kunnen afwentelen op de priester. Tegelijk beseft de priester dat hij er niet alleen voor staat. Kerk vormen, is samenwerken. Dat is een heuglijke ontdekking.”

De synode mag dan plechtig afgesloten zijn, het avontuur gaat voort

En hij vervolgt: „Tegelijk begrepen we beter dat de Kerk geen consumptiegoed van sacramenten is, geen privéclub, maar een zichtbaar teken van de band met God. De zorg voor de sacramentaliteit van de Kerk – het thema van de synode – vergeten we wel eens, maar blijft belangrijk. Zijn we als geloofsgemeenschap nog wel genoeg gelaat van Christus?”

De synode is afgesloten, maar het avontuur gaat voort. Het echte werk, te velde realiseren wat werd uitgedacht, moet immers nog gedaan worden. Opdat iedereen in het bisdom leven zou hebben, leven in overvloed, zoals de leuze van de synode luidde.

‘We zijn een grote familie, die samen viert’

Liturgie vieren met kinderen begint bij voor hen openstaan, zodat ze er zich welkom weten

Nicole LEHOUCQ

In tal van parochies zijn er vieringen waarbij in het bijzonder kinderen worden betrokken: een

aangepast verhaal, een vraaggesprek over het evangelie, het aanbrennen van een gave, een kring vormen rond het altaar bij het

Onzevader. Jonge gezinnen, die uit zichzelf niet of nauwelijks naar de viering komen, worden dan persoonlijk aangesproken of uitgenodigd met een e-mail of via een flyer op school. Die formule werkt, al blijven trouwe kerkgangers soms weg uit zo’n viering, omdat het voor hen allemaal wat te rumoerig verloopt.

„Dat is jammer”, meent Guido Eeckhaoudt, pastoor in Sint-Pieters-Buiten en Christus-Koning in Gent. „In familieverband mag een kind wel eens druk zijn of wenen, toch? En zijn we in de Kerk niet één grote familie? Elk een moet er zich thuis voelen.”

Keuzeparochie

In de parochie Sint-Pieters-Buiten vieren elke zondag alle leeftijden samen eucharistie. Dan zijn er zo’n zestig tot tachtig kinderen, voor wie er tijdens de woorddienst een eigen aanbod is in drie leeftijdsgroepen. Een twintigtal medewerkers staat daarvoor in. „Die lezen, bidden en denken na over de evangelietekst van die zondag en hoe ze kinderen daarvan kunnen laten proeven”, legt Eeckhaoudt uit. „Een geschenk voor onze gemeenschap”, noemt de pastoor, die twintig jaar in deze parochie staat, die ploeg. Daarin werken

Guido Eeckhaoudt viert in Gent elke zondag eucharistie met alle leeftijden samen. „Dit kan overal groeien.” © Miet Lissens

enkele jongeren mee wier ouders er zich ook al voor inzetten.

Jonge gezinnen uit tal van andere parochies komen hier’s zondags naar de mis. Ze blijven soms lang napraten. Dergelijke ‘keuzeparochies’ ziet Eeckhaoudt in de toekomst meer ontstaan. „Mensen spreken mensen aan en kinderen voelen zich gesteund omdat ze niet de enigen zijn die naar de mis gaan”, zegt hij. „Bij de eerste communie zingen ze overtuigd: ‘Vandaag zeg ik ja.’ ‘En morgen?’, vraag ik dan. Ook ouders moeten ervoor kie-

zen hun kind geestelijk voedsel te blijven aanbieden.”

Hartelijk zijn, vertrouwen schenken, aanwezig zijn – het zijn sleutelbegrippen voor Eeckhaoudt. „Dit kan overal waar men openstaat voor kinderen evengoed groeien”, meent hij.

Inspiratie voor vieren met kinderen vindt u op www.gezinspastoraal.be. Het thema komt ook aan bod op de studiedag *Wie het kleine niet eert...* op 14 februari in Leuven. Info via 016 37 79 75 en via www.theopraxis.eu.

Advertentie

Mijn Stannah Starla, de stijl die me bevalt, de teruggevonden vrijheid ...

Documentatie en gratis prijsofferte op

info@stannah.be

0800 95 950

www.stannah.be

Naam + Voornaam

Adres

Postcode Stad

Tel: E-mail

Stannah bvba, Poverstraat 94, 1731 Relegem

Stannah